

Arrest

nr. 122 127 van 4 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 31 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Ook het betoog van verzoekende partijen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Het past in deze te benadrukken dat in de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Teneinde de omvang van vornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het betoog van verzoekende partij met betrekking tot artikel 8 EVRM steunt in hoofdzaak op het feit dat zij “reeds meer dan 16 jaar” in België verblijft, en dat haar “gedurende al die jaren geen definitief bevel om het grondgebied te verlaten werd overhandigd”. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij sedert september 2009 illegaal in het Rijk verblijft. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat desbetreffend artikel niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM. Bovendien laat verzoekende partij na in haar verzoekschrift in concreto uiteen te zetten waaruit haar privéleven, dat zij beschermd wil zien door artikel 8 EVRM, bestaat, noch toont zij aan waarom het voor haar onmogelijk zou zijn een privéleven elders uit te bouwen of verder te zetten, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 31 januari 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 11 maart 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 27 januari 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt met betrekking tot het belang bij het annulatieberoep en bij het middel dat, zoals reeds in het verzoekschrift aangegeven, de verplichting die volgt uit artikel 7 om een bevel te geven relatief is. Dit is ook zo gesteld tijdens de parlementaire voorbereidingen. Er is geen automatisme om een bevel af te leveren, wanneer de artikelen 3 en 8 van het EVRM in het gedrang zijn. Er kan geen discussie zijn over de ontvankelijkheid want de artikelen 3 en 8 van het EVRM moeten eerst worden onderzocht. Dit is hier ingeroepen en de ontvankelijkheid kan dus enkel beoordeeld worden na een beoordeling van de grond. Tevens verwijst zij naar de Terugkeerrichtlijn en artikel 13 van het EVRM: er moet sprake zijn van een effectief rechtsmiddel en dat is er niet wanneer er een automatisme is wat het geven van een bevel betreft. Met betrekking tot de grond van de zaak, met name artikel 8 van het EVRM, stelt zij dat zij uit de nota afleidt dat er tussen de asielaanvraag in 1997 en nu geen uitvoerbaar bevel is gegeven. Er is nergens sprake van een herhaald bevel. Dit is een zeer specifieke situatie die wel valt onder artikel 8: gedurende 16 jaar is er geen poging geweest om haar te zeggen dat zij hier niet gewenst is, zij is aldus 16 jaar gedoogd geworden en heeft geen enkel bevel gekregen. Ten slotte stelt zij dat in de beschikking gesteld wordt dat het gaat om een verwijderingsmaatregel, niet om een vraag tot verblijf. Zij citeert in het Engels uit het arrest van het EHRM Butt t/Noorwegen van 4 december 2012 dat zij ook in haar verzoekschrift heeft aangehaald en stelt dat een “expulsion measure” rechtstreeks verband houdt met artikel 8 en de vraag gesteld moet worden of de maatregel proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving: zij verwijst naar haar uiteenzetting in het verzoekschrift, met name dat, ook al is er geen verblijfsrecht meer, de vraag rijst of een extreem lange periode, in casu een verblijf van 16 jaar, niet in aanmerking moet genomen worden, zelfs bij afwezigheid van een specifiek familiaal leven. VwP stelt dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° Vw en dat de tekst van de wet duidelijk is: er is een gebonden, geen discretionaire bevoegdheid. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM stelt zij dat de VzP heeft nagelaten in concreto uit te leggen waaruit het gezinsleven precies bestaat. Het gaat om een eerste toelating, niet om een weigering van voortgezet verblijf, dus moeten hinderpalen aangetoond worden en dat is in casu niet gebeurd.”.*

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij op 31 januari 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 27 januari 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van het in het verzoekschrift aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 27 januari 2014 opgenomen grond.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) lijkt aan te voeren, merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM slechts ter terechtzitting van 11 maart 2014 naar voren heeft gebracht. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voornoemde schending niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

2.2.3. In zoverre de verzoekende partij in antwoord op de beschikking de schending van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven, *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, met als argument dat deze bepalingen het recht op een effectief rechtsmiddel voorzien, wordt in eerste instantie opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 30 november 2007, nr. 177 451; RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar in de beschikking van 27 januari 2014 en in voorliggend arrest werd reeds besproken dat zij de schending van deze verdragsbepalingen niet aannemelijk maakt. De door de verzoekende partij in dit verband op ontvankelijke wijze aangevoerde schendingen werden bijgevolg onderzocht.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat zowel de afdeling wetgeving bij de Raad van State als het Grondwettelijk Hof reeds hebben gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM.

De Raad stelt *in casu* vast dat de verzoekende partij tegen de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld en aldus gebruikt heeft gemaakt van een rechtsmiddel. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Op 31 januari 2014 heeft de verzoekende partij een vraag tot horen ingediend. Overeenkomstig artikel 39/73, § 4 van de vreemdelingenwet werd de verzoekende partij opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 11 maart 2014. De Raad merkt ten slotte op dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze Commentaar*, I, Antwerpen, Intersentia, 2004, 118).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET